

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-08-000 808
Бања Лука, 27.01.2010. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгослава Лукића, као предсједника вијећа, Петра Бајића и Јанка Нинића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Р. Е. сина В. из Б., Општина Г., кога заступа А. И. адвокат из Г., Ул..., против тужених К. К. а.д. за ... из Б. Л., Ул... и П. Ј., сина Ч. из Ч., Ул..., кога заступа М. Ц. адвокат из Б. Л., Ул..., ради плаћања ренте, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог П. Ј. против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-Гж-06-001 496 од 31.3.2008. године, на сједници одржаној 27.01.2010. године донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Ревизије се усвајају, укида се пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-Гж-06-001 496 од 31.3.2008. године у односу на висину досуђене накнаде штете на име мјесечне ренте у износу од 600,00 КМ са законском затезном каматом као и одлуком о трошковима спора у износу од 3.660,00 КМ и предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Градишци број 072-0-П-06-000 215 од 7.7.2006. године одбијени су тужбени захтјеви тужиоца Р. Е. из Б. да се тужена К. К. а.д. за ... из Б. Л. (у даљем тексту: првотужена) и Ј. П. из Ч. (у даљем тексту: друготужени), обавезу да му исплаћују мјесечно на име ренте износ од 1.000,00 КМ почев од 13.3.2001. године као дана повријеђивања све док за то постоје законски услови или до друге одлуке суда и то тако што би све доспјеле оброке исплатили одједном а све будуће до 10-тог у мјесецу за текући мјесец на руке тужиоца (став 1.). Обавезан је тужилац да друготуженом накнади трошкове спора у износу од 2.600,00 КМ у року од 30 дана од правоснажности пресуде под пријетњом извршења, док се преко досуђеног износа захтјев према друготуженој одбија (став 2.).

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-Гж-06-001 496 од 31.3.2008. године жалба тужиоца је дјелимично уважена, пресуда Основног суда у Градишци број 072-0-П-06-000 215 од 7.7.2006. године, преиначена у односу на друготуженог у дијелу одлуке о главној ствари и дијелу одлуке о трошковима спора, и то тако, што се овај тужени обавезује да тужиоцу

исплаћује мјесечно на име ренте износ од 600,00 КМ почев од 13.3.2000. године, као дана повријеђивања па док за то постоје законски услови или до друге одлуке суда, и то тако што ће доспјеле оброке платити одједном, а све будуће до 10-тог у мјесецу за текући мјесец, на руке тужиоца, као и да му накнади трошкове спора у износу од 3.660,00 КМ, у року од 30 дана под пријетњом извршења (став 1.). Жалба тужиоца се у преосталом дијелу одбија и првостепена пресуда у дијелу којом је у цјелини одбијен тужбени захтјев у односу на првотужену, се потврђује (став 2.).

Тужилац је изјавио ревизију против другостепене пресуде у дијелу која се односи на подјељену одговорност, због погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се побијана пресуда преиначи у односу на одлуку о подјељеној одговорности тако што ће се његова одговорност снизити на “15-20%”.

Тужени П. Ј. је изјавио ревизију против другостепене пресуде, због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се његова ревизија уважи, укине другостепена пресуда и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење или да се преиначи тако да се жалба тужиоца одбије и првостепена пресуда потврди.

Одговори на ревизије нису поднесени.

Тужбом се тражи накнада штете која је настала у саобраћајној несрећи која се догодила 13.3.2000. године у З., Општина Б. Л. којом приликом је тужилац као сувозач у путничком возилу којим је управљао друготужени претрпио више тешких тјелесних повреда.

Према утврђеном чињеничном стању, саобраћајна несрећа се догодила у мјесту З. на путу Г. – Б. Л. дана 13.3.2000. године око 1 час, којом приликом је друготужени са концентрацијом алкохола у криви од 2,13 промила управљао са путничким аутомобилом тужиоца марке “Форд-Фијеста”, регистарски број... у којем је тужилац сједио на предњем сједишту, који услијед тешког пијанства и умора није био способан управљати тим возилом, при чему је друготужени, као возач изгубио контролу над возилом које је прешло на лијеву страну и слетјело са коловоза којом приликом је тужилац као сувозач задобио тешку тјелесну повреду у виду ударца у кичму са повредама кичменог стуба а друготужени је задобио лаке тјелесне повреде. Друготужени је због наведене саобраћајне несреће правоснажном кривичном пресудом првостепеног суда број К-553/02 од 01.4.2003. године оглашен кривим због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из чл. 400. став 2. Кривичног закона Републике Српске, и изречена му условна осуда, а којом је утврђена казна затвора у трајању 5 мјесеци, с тим да се иста неће извршити уколико у року од двије године не изврши ново кривично дјело. Тужилац је након саобраћајне несреће више пута лијечен, у КЦ Б. Л., одјел Х., а затим у Институту... Др. М. З. у Б. Л. (два пута), Општој болници у Г. и у Болници Б. у Б.1, Република С.. Након завршеног лијечења у наведеним установама отпуштен је “као покретан уз помоћ штапа са успореним ходом и

успостављеном контролом сфинктера”. Према налазу и мишљењу љекара вјештака примаријуса С. др. М. од 4.6.2006. године код тужиоца је дошло “до трајног инвалидитета од 35%, а умањење животних активности и радне способности се подразумијева оштећење функције доњих екстремитета што се огледа слабошћу мускулатуре те самим тим отежано кретање уз и низ степенице, немогућности рекреативних активности и немогућности обављања основног занимања (музичар-харомоникаш у стојећем положају) док исто може обављати у сједећем положају) трајно је неспособан за трчање и ношење терета већег од 10 кг.” Тужилац је до саобраћајне несреће у којој је повријеђен био пријављен као таксиста и имао је положен возачки испит за професионалног возача. Према исказу тужиоца саслушаног као странка “он се приватно обучавао за свирање хармонике прије одласка на одслужење војног рока у ЈНА и након одслужења војног рока активно се бавио музиком и свирао на хармоници на: свадбама; вашарима; зборовима; приликом прослава одласка младића у војску и др.. Да је од 1968. године имао свој оркестар који је бројао 4 до 5 чланова. Био члан удружења музичара у Ш., Република С. од 1972. године од када се професионално бави музиком. Да је свирао сваке суботе и недјеље од 1975. до 1995. године и да је свирао искључиво народну музику. Током љета да је више зарађивао и тада му је зарада износила од 1.000,00 до 1.500,00 њемачких марака. Да због задобивених повреда не може свирати на хармоници у стојећем стању, јер да је за сво вријеме свирања био само у таквом стању (стојећем)”.

Првостепени суд је закључио “да је у конкретном случају из правоснажне кривичне пресуде за коју је суд везан у погледу постојања кривичног дјела и кривичне одговорности друготуженог у смислу члана 12. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03 до 49/09, у даљем тексту: ЗПП), те из налаза и мишљења вјештака саобраћајне струке В. С., као исказа странака и свједока, неспорно произилази да је до саобраћајне несреће дошло грубим кршењем саобраћајних прописа од стране друготуженог који је возио у стању тешког пијанства са 2,13 промила алкохола у крви, неприлагођавајући вожњу конкретним саобраћајним условима, држећи тужитеља који је био у пијаном стању на мјесту сувозача, а што је супротно одредби чл. 36. 45. и 164. Закона о основама безбједности саобраћаја на путевима. Међутим, тужилац је истовремено допринео настанку саобраћајне несреће јер је омогућио друготуженом да вози његов аутомобил у стању тешког пијанства те сједећи у том возилу на мјесту сувозача, такође у пијаном стању без везивања са сигурносним појасом (што је и сам потврдио у свом исказу) и спавајући наслоњен на врата возила чиме је допринио не само саобраћајној несрећи него и тежини последица. На тај начин је тужилац прихватио ризик такве вожње, па стога да постоји и његов допринос настанку штете. Све ове околности суд је утврдио у парници ради накнаде штете у предмету број 072-0-П-06-000 027 ранији број (П-354/201) у којој је одлучено о тужбеном захтјеву за накнаду нематеријалне штете, за претрпљене и будуће физичке болове и страх, и умањењу животне активности, као и накнаде материјалне штете на возилу и хармоници, те трошкова лијечења, у којој парници је утврђено постојање подјелене одговорности у омјеру 60% одговорност друготуженог а 40% одговорност тужиоца. Да наведена парница није спојена са овом парницом из

разлога што није било сагласности странака. Да по оцјени првостепеног суда тужбени захтјев у односу на накнаду штете у виду ренте није основан из разлога наведених у овом образложењу, а подјељену одговорност суд је цијенио у парници ради накнаде материјалне и нематеријалне штете. Да је неспорно да тужилац није био члан Удружења... РС, с обзиром да је био пријављен само 1972. године у Удружењу... СР С., те 1982. године у Удружењу... Б. Л. али само ради куповине односа увоза хармонике из Републике И.. Да из исказа свједока М. К. произилази, да је могућа замјена хармонике лакшим и преносивим електронским инструментима са одговарајућим музичким регистрима као и коришћењу одговарајућег сталка за свирање хармонике у стојећем и сједећем положају, да је сада актуелно наступање једног или два музичара уз ангажовање млађих извођача, те да зараде музичара нису тако високе као што то тврди тужилац. Овај исказ суд је прихватио увјерљивим, обзиром да се ради о професору Академије... у Б. Л. који је био музички уредник, те свирач и пјевач староградске и народне музике у музичким саставима (бендовима) па добро познаје околности збивања и тржишне прилике на подручју музике и екстраде. Да је неаргументована тврдња тужиоца да би његово наступање изазивало сажалење публике, с обзиром да код тужиоца није утврђено постојање наружености, а општепозната је чињеница да има успјешних музичара који су слијепи или су са тјелесним оштећењима. Првостепени суд закључује, да посљедице саобраћајне несреће не искључује могућност тужиоца да се бави музиком будући да је према налазу и мишљењу вјештака С. др. М. код тужиоца се не ради о непокретности него о отежаном кретању и немогућности трчања па због тога да може свирати на хармоници у сједећем положају уз коришћење одговарајућег сталка за хармонику у сједећем положају или коришћењу електронског музичког инструмента који може адекватно замијенити свирање на хармоници. Осим тога, уколико су тачне тврдње тужиоца о његовим квалитетима свирања и популарности могући су и други видови бављења музиком (педагошки рад, компоновање, аражирање студијски рад и др.). Да је неприхватљива тврдња тужиоца да се тим послом може бавити до 70-те године живота. И да из исказа свједока М. К., који је био музички уредник и извођач произилази да се сада ангажују млађи извођачи и да је сада актуелно наступање једног или два извођача уз одговарајућу опрему из чега се може закључити да би по редовном току ствари био смањен обим музичког ангажовања тужиоца на начин како је то радио прије саобраћајне несреће, односно да би било потребно његово прилагођавање актуелним трендовима у тој области. Даље првостепени суд закључује, да су наводи тужиоца о његовим просјечним примањима од минималних 1.000,00 КМ и за појединачне наступе неувјерљиви и нису поткрепљени другим доказима тим више што се његов исказ не подудара ни са исказом С. Л. који је са њим дужи период наступао, а поготово су неаргументоване тврдње да је на свадбама зарађивао и по 12.000,00 њемачких марака и да је у неким приликама новац ношен у кесама тим више што према исказу свједока М. К. велики приходи се могу остварити уз изузетну популарност, велика улагања у извођача и дискографију, а тужилац није познат у широј музичкој јавности, нити је потврдио да је било када наступао у концентрим салама, па ни хотелима ни ресторанима нити да је имао било какав носач звука. (Издата плоча, касета и ЦД) Дакле, да тужилац на несумњив начин

није доказао висину прихода које је остваривао прије предметне саобраћајне несреће због тога, а будући да је о тужбеном захтјеву на име нематеријалне и материјалне штете одлучено у парници 072-0-П-06-000 027 (раније П-354/2001) по оцјени суда нису испуњени услови за утврђивање ренте у смислу чл. 188. и 195. Закона о облигационим односима, због чега је тужбени захтјев на име ренте одбијен”.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужиоца усвојио чињенична утврђења првостепеног суда али не и закључак о неоснованости тужбеног захтјева, па је првостепену пресуду преиначио у односу на друготуженог у дијелу одлуке о главној ствари и дјелу одлуке о трошковима спора, тако што је друготуженог обавезао да тужиоцу на име ренте мјесечно исплаћује износ од 600,00 КМ почев од 13.3.2000. године као дана повређивања па док зато постоје законски услови или до друге одлуке суда и то тако што ће доспјеле оброке платити одједном а све будуће до 10-тог у мјесецу за текући мјесец уз накнаду трошкова спора у износу од 3.660,00 КМ у року од 30 дана под пријетњом извршења (став 1.). Жалба тужиоца се у преосталом дијелу одбија и првостепена пресуда у дијелу којом је одбијен тужбени захтјев тужиоца према првостуженој, се потврђује (став 2.). За овакву одлуку другостепени суд је дао разлоге: “да је првостепени суд правилно закључио да првотужена није пасивно легитимисана јер да према чл. 92. Закона о основама система осигурања имовине и лица ова тужена није одговорна. Да стоји да се саобраћајна несрећа догодила 13.3.2000. године и да је за њено проузроковање крив друготужени који је правоснажном кривичном пресудом првостепеног суда број К-553/02 од 01.4.2003. године оглашен кривим и осуђен на казну затвора а који је у стању тешког пијанства управљао аутомобилом тужиоца и усљед тога у мјесту 3. слетио с пута којом приликом је тужилац као сувозач задобио тешке тјелесне повреде у виду ударца у кичму с повредом кичменог стуба. Да је и сам тужилац у великој мјери допринео настанку ове несреће, јер је према свом исказу омогућио друготуженом да пијан вози његов аутомобил те што је и сам био у пијаном стању и сјео у возило на мјесту сувозача без везивања са сигурносним појасом, спавајући наслоњен на врата чиме је допринио не само настанку саобраћајне несреће него и тежини последица. Стога другостепени суд утврђујући проценат доприноса тужиоца настанку саобраћајне несреће од 40%, како то образлаже и првостепени суд, и прихвата и другостепени суд, па нема мјесту жалбеним наводима да тужилац нема доприноса саобраћајној несрећи и да га је друготужени пијаног однио у аутомобил узевши му кључеве јер тај његов навод је супротан исказима лица која су се са њима дружила те вечери и који немају посебног интереса за успјех странака у парници. Другостепени суд прихвата и чињенична утврђења првостепеног суда, да су свјedoци тужиоца С. Л., Д. Р., Р. К., Р. К. и М. И., потврдили да је тужилац до краја 60-тих година прошлог вијека био познат и тражен хармоникаш у њиховом крају и да му је то било основно животно занимање а не такси возач чиме се непосредно једно вријеме краће бавио, али се сходно свим наведеним чињеничним утврђењима, не може прихвати закључак првостепеног суда да тужиоцу, како није био члан естрадних умјетника РС, нити члан неког другог структурног удружења, а није издавао плоче, албуме и ЦД-ове, нити је презентовао уговоре о наступима ни плаћао

држави порез, не припада ни право на накнаду штете у виду ренте, јер је такав закључак у супротности са утврђеним чињеницама. Да из тих чињеничних утврђења произилази да је тужилац био хармоникаш, забављач, свирач и пјевач познат у свом крају а и шире, да је без обзира што је био приучен и што није био стални члан наведених структурних удружења, својим редовним агнажовањима зарађивао солидна новчана средства па му, по оцјени суда, припада право на мјесечну ренту по члану 195. став 2. ЗОО у износу од 1.000,00 КМ, колико је потраживао а које више не може остваривати. Висину ове ренте суд је утврдио примјењујући одредбу чл. 127. ЗПП, по свом слободном судијском увјерењу (засновано на прихваћеном исказу тужиоца, те његових свједока па и свједока М. К., без обзира што по природи ствари није могуће утврдити апсолутно математски тачно оно што му припада по основу немогућности остваривања зараде досадашњим занимањем. Да тужилац више није у могућности зарађивати као до повређивања у саобраћајној несрећи и у приликама у којима је до тада наступао, свадима, вашарима, крштењима, испраћају, а не и у концентрим дворанама, јер и првостепени суд на основу налаза и мишљења вјештака медицинске струке С. др. М., у којем је јасно наведено да се губитак животних и радних активности код тужиоца огледа у отежаном кретању уз и низ степенице, у немогућности обављања основног занимања музичара – хармоникаша у стојећем положају те немогућности трчања и ношења терета већег од 10 кг., чиме се указује неправилан закључак првостепеног суда, на што жалба основано указује, да тужилац и даље може свирати у сједећем положају хармонику на сталку или уз коришћење електронског музичког инструмента, те да се овисно о свом квалитету и популарности може бавити и другим видовима музике (педагошки рад, аранжирање, студијски рад и др.), што је заиста теоретисање, како се то у жалби указује, а које није заснована на оцјени конкретног случаја и тужбеног захтјева. Висина ренте у износу од 1.000,00 КМ мјесечно ваљало је умањити за 40% колико је утврђен допринос тужиоца саобраћајној несрећи и проузрокованим посљедицама па је иста на мјесечном нивоу умањена сразмјерно том доприносу сходно члану 192. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78 до 57/89 и „Службени гласник РС“ број 17/93, 3/96 и 74/04, у даљем тексту: ЗОО). Слиједом наведеног у односу на плаћање ренте а у вези одговорности друготуженог, примјеном одредби чл. 229. тачка 4. ЗПП, првостепена пресуда је преиначена и удовољено тужбеном захтјеву у свему наведеном у изреци другостепене пресуде, а у односу на првотужену одбити тужбени захтјев.

Одлука другостепеног суда није правилна.

Није спорно између парничних странака, што произилази и из разлога у образложењу првостепене пресуде, да је тужилац против друготуженог за исти штетни догађај, покренуо спор ради плаћања материјалне штете на име накнаде за оштећења на хармоници, путничком аутомобилу и на име трошкова превоза, као и накнаде нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова и страха и умањења животних активности, који је код првостепеног суда заведен у предмету под бројем 072-0-П-06-000 027 (раније предмет број П-354/2001) у којој парници је донесена пресуда у којој је утврђена подјелена одговорност у

омеру 60% одговорност друготуженог и 40% одговорност тужиоца, али из даљњих разлога образложења првостепене пресуде не произилази да је пресуда у наведеном предмету правоснажна

По својој правној природи утврђивање степена подјелене одговорности у смислу одредби чл. 192. ЗОО, значи примјену материјалног права. Њена погрешна примјена не може се заснивати на ставу који је суд заузео у тумачењу права по истом питању из истог штетног догађаја у односу на подјелену одговорност у другој парници између истих странака, јер су судови у вршењу судске функције независни и суде на основу Устава и Закона (чл. 121. Устава Републике Српске), а не ради се о пресуђеној ствари-*res judicata*, која постоји само када је о сразмјери подјелене одговорности одлучено изреком пресуде.

Међутим, и поред тога остаје трајни задатак усмјеравања праксе да се приликом суђења о накнади штете када се ради о истом штетном догађају, користи доказни материјал из ранијих спорова, и да се на тај начин избјегне утврђење различите сразмјере подјелене одговорности осим ако не постоје посебне околности да се за одређени вид штете утврди друга сразмјера подјелене одговорности. Како се у ревизијама тужиоца и друготуженог указује и на погрешну примјену одредби о подјеленој одговорности из чл. 192. ЗОО, те с обзиром да је првостепени суд у овој парници користио доказни материјал и из предмета број 072-0-П-06-000 027 (ранији број П-354/2001) у којој је у питању накнада штете за друге видове материјалне и нематеријалне штете, то је за правилну примјену наведеног материјалног права, потребно провјерити је ли код првостепеног суда правоснажно завршен спор у наведеном предмету, па ако није, онда из разлога економичности је потребно одлучити о њиховом спајању, како би се о сразмјери суодговорности странака одлучило у том (припојеном) предмету.

Зато су примјеном одредби чл. 250. ст. 2. ЗПП, ревизије обе странке уважене, укинута другостепена пресуда и предмет се враћа другостепеном суду на поновно суђење, који ће у наставку поступка отклонити недостатке на које се указује у овој одлуци, а затим ће одлучити по жалби тужиоца против првостепене пресуде.

У вези осталих ревизионих навода друготуженог потребно је указати на слиједеће.

1. Накнада штете у виду новчане ренте (чл. 188. ЗОО);

Накнаду штете у наведеном виду се досуђује оштећеном лицу које је постало потпуно или дјелимично неспособно за рад услед нанесене му тјелесне повреде или нарушења здравља, само у виду материјалне штете која постоји у моменту доношења судске одлуке о накнади штете, па убудуће, и то како обичне штете тако и накнаде изгубљене добити (чл. 189. ст.2. ЗОО).

Висина укупне штете у моменту доношења судске одлуке узима се као основ и мјерило утврђивања накнаде штете у виду новчане ренте, због тога што

у том моменту (доношењу судске одлуке) није позната, нити може бити позната висина укупне штете коју ће оштећено лице претрпјети у будућности. Суд је, принуђен да у вријеме доношења судске одлуке утврди висину штете које оштећено лице трпи на основу познатих елемената у том моменту и да досуди накнаду штете у истом износу у виду новчане ренте, не узимајући у обзир будуће могуће промјене у њеној висини. Такође, досуђени износ накнаде штете у виду новчане ренте плаћа се оштећеном лицу у том износу у свим периодима који слиједе без обзира што ће доћи до раскорака између висине новчане ренте и висине стварно претрпљене штете.

Под изгубљеном зарадом се подразумијева сва имовинска корист која се остварује дозвољеним радом, и то за будуће вријеме до када би да није било тјелесне повреде оштећени обављао такву дјелатност, овде свирањем на хармоници на разним свечаностима (свадбама, вашарима, и др.) на основу којих је оштећени остваривао зараду.

2. У односу на накнаду штете на име изгубљене зараде “до доношења судске одлуке о накнади штете у виду новчане ренте”.

Накнада штете у виду изгубљене зараде до доношења судске одлуке о накнади у виду ренте, нема облик ренте већ једнократног износа, и без значаја је то што се штета овдје не реализује сва одједном већ постепено, из мјесеца у мјесец, дакле, на исти начин као штета у периоду послје доношења пресуде у облику ренте, са којом чини цјелину. Битно је то, да је у вријеме одлучивања о тужбеном захтјеву материјална штета за протекло вријеме већ настала и да се зна њен укупан обим.

3. У односу на ревизиони приговор да остваривање зараде свирање на хармоници, на начин како је то тужилац изводио, до штетног догађаја, не може бити до краја живота, па стога да и одлука другостепеног суда о накнади штете не може бити у виду ренте без ограничења.

По природи ствари старосна доб човјека ограничава бављење било којом дјелатношћу па тиме и бављење музиком-свирања на хармоници од стране тужиоца, на начин како је то он изводио (на вашарима, свадбама и др., током суботе и недјеље без ограничења времена на неколико сати, већ извођења, по његовим наводима, у току цјеле ноћи или дана са краћим прекидима), и према наводима самог тужиоца оно се ограничава са 70 година живота, а према наводима свједока М. К., кога је првостепени суд саслушао не у својству свједока, већ у својству вјештака, јер је давао стручне одговоре везане са музичку умјетност свирање на хармоници, који обавља послове професора музике на М. академији у Б. Л. и који је дуже вријеме на концертима и у разним музичким саставима (бендовима) свирао на музичким инструментима, који је у свом исказу навео, “да је извођење било којом музиком ограничено а дуже када се изводи квалитетна музика, и то само од познатих и признатих музичара, да музика која се изводи на хармоници обзиром на садашњи технолошки напредак се ограничава на мали број чланова који изводе такву музику у музичком

саставу, као и постојање могућности да се више музичких инструмената замијени са једним (нпр. синтисајзер”).

4. У односу на ревизиони приговор снижења накнаде услед материјалног стања друготуженог, као штетника.

У примјени члана 191. ЗОО (снижење накнаде), суд по службеној дужности води рачуна о материјалном стању оштећеног и одговорног лица, а друготужени је у току трајања парнице и сада уз ревизију је приложио доказе везане за његово запослење и примање плата у периоду од штетног догађаја до доношења првостепене пресуде.

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић